

[Justitsministeren.]

tavshedspligt — og jeg sætter tyk streg under „i almindelighed“ — at indgive anmeldelse til politiet, når det drejer sig om alvorligere forbrydelser, når det drejer sig om meget alvorlige overtrædelser af straffeloven, og, i hvert fald når de to betingelser er opfyldt, at der kun er tale om at underrette politiet om patientens identitet eller om, at en formodet gerningsmand er undergivet lægebehandling.

Wilhelm (VS):

Ja, jeg kan desværre ikke påstå, at jeg synes, det er noget særlig klart svar på mit spørgsmål, men jeg forstår dog, at ministeren ikke agter at foretage sig noget i anledning af de ledende politifolks opfordring. Jeg er godt opmærksom på tilføjelsen i lægeLovens § 9: „medmindre“ osv., men det er jo, som det også kom frem i ministerens svar, underkastet og kan underkastes de mest vidtløftige fortolkninger. Jeg har aldrig set noget eksempel på, og jeg tror ikke, nogen af os venter det, at ledende politifolk ville møde op i massemedierne og henvende sig til landets psykiatere og sige: vi har en formodning om, at nogle mennesker, der har begået grov skattesvindel eller på anden måde bedrageri, har henvendt sig til jer i deres nød for at forklare, hvorfor de er så stressede eller har nervøse lidelser, og det bedes I oplyse til os. Her havde man en formodning om, at nogle havde henvendt sig til en læge med en overskåret pulsår i et banalt røveri, og så fik man denne opfordring.

Jeg vil understrege, at læger jo kan straffes for at bryde deres tavshedspligt, og at dette grænseområde derfor er meget vigtigt også for lægerne.

Jeg er som sagt utilfreds med ministerens svar. Jeg har læst den paragraf, naturligvis, jeg har den med her, og jeg har også kommentarerne med til den. Jeg mener, der i den kommenterede lovsamling står et meget parallelt tilfælde, hvor kendelsen var, at lægerne ikke havde pligt til at udtale sig, nemlig i forbindelse med indbrud, hvor der var grund til at formode, at forbryderen havde pådraget sig snitsår, og politiet ønskede, at lægerne på skadestuerne udtalte sig om, hvem de havde behandlet for snitsår. Her gik kendelsen på, at det havde læ-

gerne ingen pligt til. Her var de beskyttet af tavshedspligtsparagraffen.

Derfor synes jeg stadig væk, det er utilfredsstillende, at man ikke vil sætte en stopper for den slags opfordringer til lægerne, for noget, jeg stadig væk opfatter som opfordring til brud på deres tavshedspligt efter § 9. Hvis man fortolker tavshedspligten så snævert, som denne opfordring altså er udtryk for, så mener jeg stadig væk, der er tale om en fattiggørelse i forhold til, hvad vi tidligere med bl. a. den kendelse, jeg her har nævnt, har haft af praksis.

Justitsministeren (Orla Møller):

Det tilfælde, hr. Wilhelm nævner, er naturligvis korrekt. Men det ville have været rimeligt i samme forbindelse at nævne, at der er eksempler på det stik modsatte. Det fremgår nemlig også af de papirer, som hr. Wilhelm sikkert har studeret grundigt.

Denne sag er, som hr. Wilhelm selv gør opmærksom på, en grænsesituation. Jeg er ikke det fjerneste i tvivl om, at både læger, præster og andre har visse meget afgjorte, klare tavshedsforpligtelser, som ikke kan eller skal brydes, men i visse situationer kan både de, der er undergivet tavshedspligten, og også de, der ikke er det, komme i en tvivlsituation, og jeg forstår i hvert fald til fulde, at politifolk i en situation som denne siger: hør, kunne vi ikke netop på baggrund af forbrydelsens omfang osv. få den pågældende til at træde frem? Men jeg gør opmærksom på, at lægen i denne situation er den, der står med ansvaret. Det er også det, der ligger i mit svar i første omgang.

Wilhelm (VS):

Det er selvfølgelig korrekt, at det er lægen, der i sidste instans står med ansvaret. Jeg tror nu, det på mange har en vis effekt, når de står med det ansvar, at få officielle henvendelser fra de ledende politifolk i undersøgelserne om at sige, hvad de ved i den pågældende sag. Jeg synes, det er betænkeligt at lade dem stå med det ansvar, og jeg tror faktisk, det er derfor, man i de fleste tidligere tilfælde af tvivlsspørgsmål om tavshedspligtens udstrækning har ladet det komme an på en kendelse. Det er sådan set det nye i den sag, jeg her rejser, om man synes, det er rimeligt, at ledende politifolk uden kendelse stiller sig op i massemedierne